

ת"פ 39792/12/21 - מדינת ישראל נגד פלוני ע"י

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 21-12-39792 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כב' השופט אילן סלע
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי), ע"י עו"ד יעל המאשימה
רייצ'קר
נגד
הנאשם פלוני ע"י ב"כ עו"ד חן הולנדר

החלטת

בפני בקשת הנאשם להורות על הפרדת האישומים שבכתב האישום שהוגש כנגדו.

הרקע לבקשת וטענות הצדדים

ברקע לבקשת, כתוב אישום שהוגש כנגד הנאשם ומיחס לו שני אישומים.

1. האישום הראשון, מתיחס לאירוע מיום 24.10.21, במסגרתו נטען כי בשל רצונו של הנאשם כי אחיו, ברק, עבר זכויות בדירה הרשומה על שם ברק ואם על שם הנאשם, ודרישתו של הנאשם לקבל מברך חצי מיליון שקלים, הכה הנאשם את ברק במכות אגרוף ובעיטות ודחף את אמו אשר ניסתה למנוע ממנו להכות את ברק. בהמשך, אים הנאשם על ברק כאשר אמר לו, כשהוא אוחז בסכין מטבח, שהוא ידקור אותו. הנאשם גם נטל את מפתחות רכבו של ברק. עוד נטען, כי בחולף ארבעה ימים, ביום 21.10.21, הגיע הנאשם לבתו של ברק, ומשאשתו של ברק סירבה לפתחו לו את הדלת, והוא אמר לה כי מבחינתו גם היא אחראית על החוב כלפיו. הנאשם נותר לחכות מחוץ לביתם זמן רב ואף איים על אשתו של ברק. בגין מעשים אלו, יוחסו לנayette עבירות של שחיטה בכוח, שחיטה באוימים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.

2. האישום השני מתיחס לאירוע מיום 21.11.21, במסגרתו נטען כי בשל סכום כספי שנתגלו בין הנאשם לבין אחותיו הילה ובולה, הגיע הנאשם לביתם והניח בחלק הפנימי של גדר החצר בבitem מטען חבלה מאולתר המכיל תערובת אבק שריפה ופתיל הדלקה במשקל של לפחות 93.68 גרם, תערובת נוספת שהכילה גופרית ומלה פרכלורואטי וכדריות מתכת בקוטר של 4 מ"מ המשמשות כרסס להגבר את אפקט וטוויה הפגיעה של המטען. הנאשם הדליק את מתג הפעלה ועצב את המקום. לאחר מכן, ביום 22.11.21 מצא בנים של הילה ושרון, קטין בן 13, את המטען. בגין מעשה זה יוחסו לנayette עבירות של נשיאה והובלת נשק, ניסיון לחבל בחומר נפץ וסחרטה באוימים.

3. כאמור, הנאשם עתר להפרדת האישומים. לדברי בא-כוו, מדובר באישומים שונים לחלוון, שאין כל זיקה ביניהם, ושהתקיימו במועדים שונים, עם מעורבים שונים. אשר על כן נטען, בהתאם להוראת סעיף 86 לחוק סדר הדין

הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אין מקום לצרף בכתב אישום אחד. הוא הטיעם, כי המasad הראייתי לכל אחד מהאישומים שונה לשלוטין, וניהול שני האישומיםivid בפניהם טוב אחד עלולה לגרום פגיעה ממשית בהגנת הנאשם, לסרבל את הדיון וגרום עיוות דין.

4. המאשימה התנגדה למכוקש. לדבריה, שני האישומים עניינים בעבירות שחיטה ואיומים, הקשורים לאותם קרבנות - בני משפחתו הגרעינית של הנאשם, ושנعواרו בפער זמנים הקטן מחדש ימים. נטען, כי "על ההליך המשפטי והציג תמונה מלאה אודות הנאשם, מצדיקה את ניהול האישומים תחת כתב אישום אחד.

דין והכרעה

5. התשתית החקיקתית לצירופם של מספר אישומים בכתב אישום אחד, היא הוראת סעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי. בסעיף זה נקבע:

יותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותו עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת; בצירוף אישומים כאמור מותר, על אף כל דין אחר, לצרף לaiושם בבית משפט מחוזי גם אישום בעבירה שאינה פשע.

ניתן אףօא לצרף אישומים באחד מהמקרים הבאים: (1) מדובר באישומים המבוססים על אותן עובדות; (2) מדובר באישומים המבוססים על עובדות דומות; (3) מדובר בסדרת מעשים הקשורים זה לזו עד שהנים מהווים פרשה אחת.

6. אכן, קיימת מוגמה לגЛОות גמישות בצירוף אישומים בפרשיות שונות בכתב אישום אחד, אם מטעמי עילות ואם על מנת להציג את הפרשה במלואה. ואולם, כאשר הנאשם מתנגד לכך, ובפרט כשהוא מצביע על הפגיעה העולולה להיגרם להגנתו, גם בשל הרצון שלא לחשוף בפני בית המשפט אישומים נוספים, המשחירים את פניו של הנאשם, יש מקום לדקדק בעניין ולבחוון האם אכן האישומים שציירופם בכתב אישום אחד מתבקש בכך בגדרי אחת החלופות הנזכרות בסעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי (יעקב קדמי, **על סדר הדין הפלילי**, (תשס"ט-2009), חלק שני (פרק א), בעמ' 938).

7. יש אפוא לבחון, האם שני האישומים שיוחסו לנאים בכתב האישום שבפני, באים בגדירה של אחת החלופות הנזכרות. החלופה הראשונה עניינה באישומים המבוססים על "אותן עובדות", לאמור אישומים העוסקים "בגזרות שונות של פרשה אחת". החלופה השנייה עניינה באישומים המבוססים על "עובדות דומות", כשהכוונה ל"דמיון" מבחינת העובדות, להבדיל מדמיון מבחינת טיב המעשה ואופיו" (בג"ץ 5283/98 **חדר נ' בית המשפט המחוזי בירושלים**, פ"ד מה(3) 721 (1998)). במקרה זה, אין מדובר בגזרות שונות של אותה פרשה ואין כל דמיון מבחינת העובדות. וגם לא מתקיימת החלופה השלישית בהעדר חוט מקשר ממשי בין סדרת מעשים, והעדר זיקה עניינית הדוקה ביניהם (ראו: ת"פ מה(3-ה) 18740-01-16 **מדינת ישראל נ' פופייב** (פורסם בנבו, 16.03.16); ת"פ (מחוז-ים) 1256/01 **מדינת ישראל נ' כהן**, פ"מ תשס"ב (2) 685 (2003)).

8. המאשימה צינה כקשר בין האישומים את עבירות הסחיטה, את היותם של הקורבנות בכל אחד מהאישומים בני משפחתו הגרעינית של הנואם, ואת העובדה ברקע לשני האישומים עמדה מחלוקת כספית.

9. ואולם, סעיף העבירה אינו יכול לשמש כקשר ממש ובודאי שאין הוא מקיים זיקה התלויה בעובדות או דמיון בעובדות. העובדה כי הקורבנות בני האישומים הם בני משפחתו הגרעינית של הנואם אין בה כל עצמה כדי להביא לצירוף האישומים. והמחלוקות הכספיות שעמדו בסיס כל אחד מהairoוים באישומים השונים, גם לפי טענת המאשימה הם שונים, ואין קשר ביניהם. ואולם, גם אם היה קיים מכנה משותף בין העבירות בדמות מטרת ביצועם, הגשת כסף על ידי הנואם, הרי שאין מדובר בקשר ממש ו ישיר באופן בו המעשימים נובעים האחד מהשני או מובילים זה לזה, ואין לראות בכך מכנה משותף עובדתי (השו: בג"ץ 5283/98 בעניין **חדר**).

10. באשר לטענת המאשימה כי בני המשפחה יעדו על שני האישומים כפי שהם נדרשו להתייחס לשני האישומים בחקירותיהם במשטרה, לא זו בלבד שקיים של עד משותף אינו יוצר זיקה המקשרת באופן הדוק בין הפרשות השונות על מנת לבוא בגדבי החלופה השלישית, אלא שהמאשימה לא יכולה להצביע בפני על עדות ממשית של מי מהudyim הקשורים לארוע נשוא האישום השני שיש בעדותו לתמוך באופן ממשי באירוע נשוא האישום השני, ולהיפך. כל המשפטים הבודדים שהוצגו לי על ידי ב"כ המאשימה מתוך הודעות בני המשפחה, הם עדויות על הלך רוח כללי, סברות וכיוצא"ב, שספק אם ניתן לראות בהן עדות כשרה. ב"כ המאשימה תמהה וכי אם יגיע עד תביעה להעיד על האישום השני וידבר על האישום הראשון, בית המשפט יעזור אותו מלבדו. לטעמי, דזוקא דברים אלו מצדיקים את הפרדת האישומים, על מנת למנווע פגעה בהגנת הנואם בדרך של השחרת פניו על ידי אזכור עניינים שאינם רלוונטיים. שכן, כפי שעליה, אם יבחר מי מהudyim לספר בעדותו על האירוע אחר מזה שהוא מעיד לגביו, יהיה אלו סיפורים מסבירות, השערות וشمועות, שאין בהם מדובר בקשר בין בני משפחה קרובים שהם אמוניונליים מטבעם, והניסיונו מלמד שיש חשש ממשי בשם לב לכך כי מדובר באירועים שאין בהם כל תועלת לבירור העובדות לאשורן. גם אם סבורה המאשימה כי יש באמירה כזו או כי העדויות יובילו להשערה שאין בה כל תועלת לבירור העובדות לאשורן. גם אם סבורה המאשימה כי יש באמירה כזו או אחרת של מי מבני המשפחה שהוא עדים לאירוע אחד כדי לשפוך אור על האירוע השני, אין מדובר בזיקה הדוקה שיש בה כדי להכשיר את צירוף האישומים.

11. המאשימה הוסיפה וטענה כי צירוף האישומים מוצדק מטעמי עילות הדיון, לאחר והוא מוביל לחסכו בזמן שיפוטו. ברם, בשיקולי עילות אין די כדי להכשיר צירוף אישומים בכתב אישום אחד. שיקולים אלו הם בוודאי משתנים לשיקולי צדק, ואין מקום להזדקק להם מקום בו קיים חשש לפגעה בהגנת הנואם.

עליה אפוא, כי לא נתקיימה במקרה הנדון אף לא אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי, המאפשרות את צירוף האישומים בוגדר כתב אישום אחד.

המאשימה תפריד את האישומים ותגיש בתווך 7 ימים כתוב אישום מתוקן הכלול את האישום השני בלבד לתיק זה, ובכך בבד תגשים כתב אישום הכלול את האישום הראשון לערכאה המוסמכת לדון בו.

הצדדים.